1

திரௌபதி கனவு

-அ. மாதவையா

நான் ஒரு பிராமணக் கைம்பெண். எனக்கு முதல் முதல் ஞாபகத்துக்கு வருவதில், நான் குழந்தையாயிருக்கும்பொழுது ஒரு நாள், நான் பல்லக்கேறி ஊர்கோலம் வந்ததும், மறுநாள் என்னுடன் பல்லக்கேறின பையனைப் பாடையில் தூக்கிச் சென்றதும் ஞாபக மிருப்பதனால், நான் பிறக்கும் பொழுதே கைம்பெண்ணாகப் பிறக்கவில்லை என்று நம்புகிறேன். எனக்கு, 'திரௌபதி' என்று ஏன் பெயரிட்டார்களோ, நான் அறியேன். கொடிய விஷப்பாம்பை 'நல்ல பாம்பு' என்றும், கரிய நிறமுள்ள ஆட்டை 'வெள்ளாடு' என்றும் அழைப்பது போலவே, மகா வீரர்களும் தன் மனம் போல் நடப்பவர்களுமான ஐந்து ஆசை மணாளர்களின் பத்துக் கண்களுக்கும் ஒரே மணிபோல விளங்கிய அதி பாக்கியசாலியான இராஜபுத்தரியின் பேரை எனக்கிட்டிருக்கலாம். என் பன்னிரண்டாவது பிராயம் வரை நானும் சந்தோஷமாகவே வளர்ந்து வந்தேன். அப்பொழுது ஒருநாள் திடீரென்று என் ஆசை நகைகளை யெல்லாம் களைந்து, என் தலையையும் மொட்டையடித்து, என்னை ஓர் அறைக்குள் அடைத்து விட்டார்கள். என் கஷ்டத்தைக் கண்டு சகிக்கமாட்டாமலே, என் தாயும் அதன் பின் சீக்கிரம் இறந்துவிட்டாள். என் தகப்பனார் புனர் விவாகம் செய்து கொள்ளவே, நான் அவருடைய புதிய மாமியார் ஆட்சிக்குள்ளானேன், அவளும் என்னைப் போல் ஒரு விதவையே; ஆனால், மிக்க அனுபோகசாலி. அவள், தன் யௌவன தசையில் என்னென்ன அகிருத்தியங்க ளெல்லாம் செய்தாளோ, அது சுவாமிக்குத் தான் தெரியும். நான் கொழுத்துப் போய்க் கெட்டுவிடாதபடி, அவள் எனக்கு ஏற்படுத்திய பட்டினிகளும், விரதங்களும், நோன்புகளும், ஓய்வு ஒழிவின்றி விடியச் சாமமுதல் நடுநிசிவரை இட்ட வேலைகளும், அம்மம்ம! சொல்லி முடியா.

என் தகப்பனார் என்னைக் கவனிப்பதே யில்லை. ஆகவே, அவ்வீட்டில் நான் எவ்வளவோ கஷ்டப்பட்டேன்; அநேக நாள்களில், வயிற்றுப் பசியில் தூக்கம் பிடிக்காமல், இரவெல்லாம் அவஸ்தைப்பட்டேன். வருஷத்தில் இரண்டுதரம், பள்ளிக்கூட விடுமுறை நாட்களில், என் தமையன், ஊருக்கு வருவதுண்டு. அக்காலங்களில் என் பாடு கொஞ்சம் சௌக்கியமா யிருக்கும். அவனுக்குப் பயந்து, எனக்குப் பட்டினி குறையும். அவன் கபட மற்ற சந்தோஷ குணமுள்ள பையன்; என் மேல் மிக்க வாஞ்சை யுள்ளவன்.

என் கஷ்டங்களைச் சகித்துக் கொள்ளும்படி புத்தி கூறுவதைத் தவிர, அவனால் ஒன்றும் செய்ய முடியவில்லை. ஆனால் மற்ற நாடுகளில் மற்றச் சாதியார்களுக்குள்ளும் ஸ்திரீகள் நடத்தப்படும் நாகரிகத்தையும், கைம்பெண்களுமே கஷ்டமின்றி வாழும் பாங்கையும் பற்றி, அவன் புஸ்தகங்களில் படித்ததை, எனக்கு எடுத்துச் சொன்னதினால், என் பொறுமை குன்றவே செய்தது. அவன் கதைகளைக் கேட்டு என் மனத்தில் நூதனமான ஆசைகள் பிறந்தன; நிறை மீறிய எண்ணங்களும், ஆஸ்பத மற்ற நம்பிக்கைகளும், என் மனத்தைக் குழப்பி, என் மனக் கசப்பை அதிகரித்தன. ஸ்திரீகள் மட்டும் ஏன் இவ்வாறு கஷ்டப்பட வேண்டும்? வயோதிகரான என் தந்தை, ஐம்பது வயதுக்குமேல், என்னிலும் சிறிய ஒரு பெண்ணைப் புனர் விவாகம் செய்து கொள்ள வில்லையா? நானும் ஒரு வாலிபனை மணந்து, ஏன் மற்றப் பெண்களைப் போல் சந்தோஷமாய் வாழக்கூடாது? எண்ணாத எண்ணமெல்லாம் எண்ணி யெண்ணி என் ஏழை நெஞ்சம் எத்தனை நாள் வீணே புண்படுவது? இயற்கையிலேற்பட்ட ஆசாபாசங்களை எத்தனை நாள் அடக்கி அமிழ்த்துவது? புருஷருக் கெல்லாம் ஒரு கடவுளும், ஒரு தர்மமுமா? ஸ்திரீகளுமட்டும் வேறொரு கடவுளும் வேறொரு தர்மமுமா? என் போன்ற ஒரு வாலிப விதவை, இவ்வாறு வாழ்நாளையெல்லாம் வறிதே, ஆசையின்றி, சந்தோஷமின்றி, ஓய்வொழி வில்லாத் துயரத்தில் மனக் கசப்போடு நடைப் பிணம் போற கழிப்பதினும், கணவன் இறந்த வன்றே உடன்கட்டை ஏறிவிடுவது திறமன்றோ? என் சித்தி, என் தகப்பனாரின் இளையாள், எனக்கு இரண்டு வயதுக்குச் சின்னவள், அவருடன் சந்தோஷமாய் வாழவில்லை என்பது எனக்குத் தெரியும்; ஆனால் என் கதி அவள் கதியினும் மிகக் கேடாயிருந்தது. ஒரு நாள் கை தவறி ஒரு பாத்திரத்தை நான் கீழே போட்ட பொழுது, அவள் தாய், அதாவது என் தகப்பனாரின் மாமியார், என்னைக் கரண்டிக் காம்பினால் மண்டையை யுடைத்ததுமன்றி, என்னைக் கண்டபடித் திட்டி ஏசினாள். என்னால் பொறுக்கமுடியவில்லை. நான் ஏதோ சூடாகப் பதில் சொல்லி விட்டு, ஓர் அறைக்குள் போய்க் கதவைத் தாழிட்டுக் கொண்டேன். அங்கு வெகு நேரம் தேம்பித் தேம்பி மனம் நொந்து அழுதேன். எப்பொழுதினும் முரட்டுத்தனமான எண்ணங்கள் என் மனத்தைக் குழப்பின. அப்படியே தூங்கிவிட்டேன். அந்த நித்திரையில் நான் கண்ட விநோதகரமும் அதிசயகரமுமான கனவைத் தான், எனக்கு ஞாபகமுள்ள மட்டும் கீழே எழுதுகிறேன். அழுத கண்ணும் சிந்திய மூக்குமாய் அரை வயிற்றுச் சோற்றுடன் காலந்தள்ளும் ஒரு பாவிக் கைம்பெண்ணாக இருந்தது போய், நான் ஓர் அழகிய யௌவன ஸ்திரீ ஆகிவிட்டேன். சுருள் சுருளாய்க் கன்னங் கரேல் என்று எனக்குத் தலை மயிர் நிறைய இருந்தது. அலங்காரமாகப் பட்டு உடுத்து, ஆபரணங்கள் அணிந்து நான் ஒரு நகரத்தின் வீதி வழியாக உல்லாசமாய் நடந்து கொண்டிருந்தேன். பல மோட்டார் கார்களும், குதிரை வண்டிகளும் வீதி

வழியே சென்றன. அவற்றில் எல்லாம் சிங்காரமான நகைகளும் ஆடைகளும் அணிந்த ஸ்திரீகளேயிருந்தார்கள். தெருவில் நான் மிகச் சில புருஷர்களையே சந்தித்தேன். வீதியின் இருபுறமும் உள்ள மாளிகைகளிலும் வீடுகளிலும் உள்ளே புருஷர்கள் இருப்பதை, நான் சாளரங்கள் வழியாயும், திறந்திருந்த வாசல்கள் வழியாயும் கண்டேன். அந்தப் புருஷர்கள், பயந்தவர்களாயும் காணப்பட்டார்கள். அன்றியும், அவர்கள் வீட்டு வராந்தாக்களிலும் முன் கூடங்களிலும் நாற்காலி சோபா முதலிய ஆசனங்களில் வீற்று உல்லாசமாய்ப் பொழுது போக்கிக் கொண்டிருந்த ஸ்திரீகளுக்கு அருகே நின்று, அவர்களுக்கு வேண்டிய பணிவிடைகளைச் செய்துகொண்டிருந்தார்கள். சில சன்னல்களின் வழியாக, புருஷ ரூபமுள்ள வேறு சிலரையும் நான் பார்த்தேன். அவர்களைப் பார்க்கவே எனக்குப் பயமா யிருந்தது. தலையிலும் சரீரத்தின் மேலெங்கும் மயிர் வளர்ந்து, எண்ணெய்ப் பதமே யறியாமல், அவர்கள் கரடிகள் போல விகாரமாய்த் தோன்றினர்; அவர்கள் நகங்களும் நீளமாக வளர்ந்து அழுக்கடைந்து இருந்தன; சாக்குப் போன்ற முரடான பிசுக்குப் பிடித்த ஒரு வஸ்திரத்தையே அவர்கள் தரித்துக் கொண்டிருந்தார்கள்; அவர்களது ஆழ்ந்த கண்களையும் வெளிறின கன்னங்களையும் பார்த்தால், அவர்கள் எப்பொழுதுமே அரைப் பட்டினியாக இருப்பவர்கள் போலத் தோன்றிற்று. அவர்கள் ஸ்நானம் செய்வதே இல்லைப் போலும்; அவ்வளவு அசங்கியமாயும், துர்க்கந்த முடையவர்களாயுமிருந்தார்கள். இவ்வளவு விந்தையான பிராணிகளை நான் சிறிது உற்று நோக்கினேன்; ஆனால் நான் அப்படி நோக்குவதை அறிந்த க்ஷணமே, அவர்கள் சன்னல்களை மூடிக் கொண்டார்கள்; சிலர் மட்டும் என்னை ஆச்சரியத்துடன் எதிர் நோக்கினார்கள். வீதியில் செல்லச் செல்ல, காட்சி பங்களாவிலிருந்து வெளியே தப்பி யோடி வந்த, பசியால் வறண்டு மெலிந்த கரடிகளே யிவர், புருஷரல்ல என்று சொல்லும்படியான இந்தப் பிராணிகளிற் பலரை, நான் சந்தித்தேன்; அவர்களில் வாலிபரும் இருந்தனர். வயோதிகரும் இருந்தனர்; ஆங்காங்குச் சிலர் மட்டும் நன்றாய்த் தின்று கொழுத்து வாழும் சுக ஜீவிகளாகத் தோன்றினர். இவர்களில் இரண்டொருத்தர் என்னை ஆசையுடன் வெறித்து நோக்கிக் கண் ஜாடை செய்தார்கள். மற்றொன்றும் நான் கவனித்தேன்; இந்தப் பிராணிகள் ஒவ்வொரு வருக்கும் கழுத்தில் ஒரு மணி கட்டியிருந்தது. அவர்கள் நடக்கும் பொழுதும் அசையும் பொழுதும் அது குலுங்கிச் சப்தித்தது.

அந் நகரத்து நடவடிக்கைகளையும் நகரவாசிகளின் நடை யுடை பாவனைகளையும், பார்க்கப் பார்க்க எனக்கு ஆச்சரியம் அதிகரித்தது. அதைப் பற்றி விசாரிக்க விரும்பினேன். சம்பங்கிக் கொடி படர்ந்து நிழல் செய்த ஒரு வீட்டு வராந்தாவில், சாய்வான நாற்காலியின் மேல், ஒரு ஸ்த்ரீ சாய்ந்து கொண்டிருப்பதையும், அவள் அருகே ஒரு புருஷன் நின்று விசிறியால் வீசிக்கொண்டிருப்பதையும் கண்டு, அவளிடம் விசாரிக்கத் தீர்மானித்தேன். அவளுக்கு முப்பத்தைந்து வயசும் அவனுக்கு இருபது

வயசும் இருக்கலாம். சாதாரணமாக அவனைப்போன்ற ஒரு யௌவன புருஷன் முன்னிலையில், நான் பேசத் துணிந்திருக்க மாட்டேன். ஆனால் அவன் வெகு நாணய முள்ளவனாகவும் பயந்தவனாகவும் தோன்றினான். அந்த ஸ்திரீ சுமுகமாயும் நல்லவள் போலும் தோன்றினாள். ஆகவே, நான் துணிந்து அவள் அருகே சென்றேன். நான் நெருங்கிச் செல்ல, அவள் என்னைக் கண்டவுடன் 'சேவகா! சேவகா'' என்று அவள் இருமுறை கூப்பிட்டாள். சேவகன் பக்கத்தில் இல்லாமையால், தனக்கு விசிறிக் கொண்டிருந்தவனை ஒரு நாற்காலி கொண்டு வரும்படிக் கட்டளையிட்டாள். அவனும் உடனே கொண்டு வந்தான். பின்பு அவன் நாணித் தலைகுனிந்து,என்னை யொரு தரம் வெறித்துப் பார்த்துவிட்டு, வீட்டுக்குள் போய்விட்டான். எனக்கு இதெல்லாம் விந்தையாயிருந்தது. பின்பு அந்த ஸ்திரீ, ''உட்காருங்கள்; தாங்கள் இந்த ஊருக்குப் புதிது போல் இருக்கிறது?'' என்று என்னைப் பார்த்துச் சொன்னாள்.

நான், அந்த நாற்காலியில் உட்கார்ந்து கொண்டு, ''ஆமாம், நான் புதிது தான். எனக்கு எல்லாம் விந்தையாயிருக்கிறது'' என்றேன்.

ஸ்திரீ: தாங்கள் ஆண் உலகத்திலிருந்து வருகிறீர்களோ?

நான்: தாங்கள் சொல்லுவது எனக்குப் புரியவில்லையே. இது வேறு உலகமோ?

இதைக் கேட்டவுடன் அந்த ஸ்திரீ விழுந்து விழுந்து சிரித்தாள். பின்பு என்னைப் பார்த்து, ''இல்லை! இல்லை! இது வேறு லோகம் ஒன்றுமில்லை. இது பெண் நாடு; இங்கே யுள்ள சட்டங்களும் நடவடிக்கைகளும் உங்களூராகிய ஆண் நாட்டிற் போலிரா; வேறு மாதிரியாக இருக்கும்.'' என்று சொன்னாள்.

நான்: அப்படித் தானிருக்கும். இப்பொழுது இங்கிருந்து போனாரே, அந்த யௌவன புருஷர் யார்?

ஸ்திரீ: அவன் தான் என் கணவன்; அதாவது என் இரண்டாவது கணவன்.

நான்: ஆனால், விதவைகள் இங்கே புனர் விவாகம் செய்து கொள்ளலாமோ? அதுவும், தங்களிலும் வயதில் சின்னப் புருஷரை மணந்து கொள்ளலாமோ?

ஸ்திரீ: அதிலென்ன சந்தேகம்? எத்தனை தரம் வேண்டுமானாலும் விவாகம் செய்து கொள்ளலாம். யாராவது ஒரு கிழப் பிணத்தைத் தேடிக் கலியாணம் செய்து கொள்வார்களோ? என் அக்காள், முதலில் ஒரு யௌவன புருஷனை ஆண் கொண்டாள். இந்த நாட்டிலே 'பெண்கள் வாழ்க்கைப் படுவது' என்று சொல்வதில்லை. ''ஆண் கொள்ளல்' என்று சொல்வது தான் வழக்கம். அவனால் பெண் குழந்தை பிறக்கவில்லை; அதற்காக மற்றொருவனை ஆண் கொண்டாள்; அவன் அடுத்த வருஷம்

இறந்து விட்டான். பின்பு சென்ற மாதம் தான் இரண்டு யௌவன புருஷர்களை ஜோடியாய் ஆண் கொண்டிருகிறாள். குழந்தையில்லை. முதல் புருஷனால் இரண்டு பசங்கள் தான் பிறந்திருக்கு.

நான்: தங்கள் அக்காளுக்கு எத்தனை வயசிருக்கும்.

ஸ்திரீ: அவளுக்கா? நாற்பது ஆகிறது. அதனால் தான் ஒரு பெண் குழந்தையாவது சீக்கிரம் பிறக்க வேண்டுமென்று ஆத்திரப்படுகிறாள். அவள் புதிதாய்க் கொண்டிருக்கும் கணவர் இருவரும் கொழுத்த யௌவன புருஷர்; நல்ல பிள்ளைப்பேறுள்ள வம்சத்தைச் சேர்ந்த பேர். சுவாமி கிருபையினால், அவள் சொத்தை யெல்லாம் கட்டியாள,ஒரு பெண் குழந்தையாவது சீக்கிரம் பிறக்க வேண்டும்.

நான்: அதென்ன, பெண்களுக்கு மாத்திரம் தான் சொத்துண்டா என்ன?

ஸ்திரீ: ஆமாம், பெண்கள் மட்டுந்தான் சொத்துகளுக்குரியவர். என் அக்காள் சொத்தை வைத்துக்கொண்டு அவள் வீட்டை யாள, அவள் மகளுக்கன்றி வேறு யாருக்குண்டு சுதந்தரம்? அவள் பிள்ளைகள், அவரவரை ஆண் கொண்ட மனைவிமார் வீட்டுக்குப் போய், அவரவர் அதிர்ஷ்டவசம் போல அங்கே வாழ்வார்கள். என் அக்காள் தன் பிள்ளைகள் விஷயத்தில் கொஞ்சம் சிரமம் எடுத்து, அவர்களை நன்றாய்ப் படிப்பித் திருக்கிறாள்; அதனால் அவர்களுக்கு நல்ல எஜமானிகள் எளிதாய்க் கிடைப்பார்கள். இதோ என் இரண்டாம் கணவனைப் பாருங்கள், நல்ல வம்சத்தைச் சேர்ந்தவன்; அவனைப் போல இந்தப் பெண் நாட்டிலே அவ்வளவு யோக்கியமான ஆத்துக்காரன் இல்லையென்றே சொல்லலாம். வீட்டு வேலைகளையும் தன்னைக் கொண்ட தன் மனையாட்டியின் சௌகரியங்களையும் அவனைப் போல் நன்றாக பார்த்துக் கொள்பவர் துர்லபம். தங்களைக் கண்டவுடன் ஏன் உள்ளே ஓடிப்போய் விட்டான் தெரியுமா? எனக்கு அசூயை கிடையாது; என் தோழிகளுடன் அவன் இருப்பதைப் பற்றி நான் பொறாமைப்பட மாட்டேன்; சந்தேகப்படவுமாட்டேன். நான் இந்த நாட்டிலே ஆசாரச் சீர்திருத்தச் சபையைச் சேர்ந்தவள். உள்ளே குழந்தை அழுதான். அவன் நல்ல ஆத்துக்காரன் ஆனதினால், உடனே குழந்தையைக் கவனிக்கும்படி உள்ளே ஓடிப்போனான்''

இந்தச் சமயத்தில் அவள் புருஷன், கையில் ஒரு குழந்தையை எடுத்துக் கொண்டு திரும்பி வந்து, அவள் மடிமேல், மெதுவாய் பத்திரமாய் அந்தக் குழந்தையை விட்டுவிட்டு, அவள் வீற்றிருந்த நாற்காலிக்குப் பின்னாக நிற்கலானான். எனக்கு நான் கண்ட தெல்லாம் கனவோ நனவோ, அல்லது திடீரென்று புத்தி மயங்கிப் பைத்தியம் பிடித்துவிட்டதோ என்று ஒன்றும் புலப்படவில்லை. மற்றொரு சங்கதியையும் அறியவிரும்பி, நான் அந்த ஸ்திரீயைப் பார்த்து - ''சன்னல்கள் வழியாயும், தெருவிலும், கரடிகள் அல்லது காட்டு மனிதர் போன்ற, மகா துர்பாக்கியர்கள் போன்ற சில

புருஷர்களைப் பார்த்தேனே; அவர்கள் யார்? அவர்கள் ஏன் மற்றப் புருஷர்களைப் போலில்லை'' என்று கேட்டேன்.

ஸ்திரீ: ஓ! அவர்களா? அவர்கள் தான் மனைவிகளை இழந்த ஆண் விதவைகள். எங்கள் பூர்வ வழக்கப்படி, ஒரு பெண் ஒரு பையனைச் சிறு வயதிலே ஆண் கொள்கிறாள்; சில விவாகங்கள் அவர்கள் குழந்தைகளா யிருக்கும் பொழுதே நடந்தேறி விடுகின்றன. துர் அதிர்ஷ்டத்தால் பெண் இறந்துவிட்டால், பையன் ஆண் விதவைாகி விடுகிறான்; அவன் ஆயுள் முழுவதும் அப்படியே இருக்க வேண்டியது தான்; மறு விவாகம் செய்து கொள்ளக்கூடாது.

நான்: ஆனால் அவர்கள் மயிரையும் நகங்களையும் வளர்த்துக் கொள்வதேன்? குளியாமல் துர்க்கந்தம் வீசக் காட்டு மனிதர் போல் இருப்பதேன்? கழுத்திலேன் மணிகட்டிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்?

ஸ்திரீ: அதா? எப்படியிருந்தாலும் காமம் பொல்லாது; ஸ்திரீகளாகிய நாமோ, மகா காமுகர்கள்; நமது சுகத்தையே தேடுகிறவர்கள். அப்படிச் செய்கிறது எல்லாம் நம்மால் ஆண் விதவைகள் கற்பழிந்து கெட்டுப் போகாமல் தான். அவர்கள் அவ்வாறு அசங்கியமாயும் கோரமாயுமிருந்தால், ஸ்திரீகளாகிய நாம் அவர்களைக் கண்டு ஆசைப்பட மாட்டோம் என்பது கருத்து. ஒரு நோய்க்கு மருந்து கொடுப்பதினும் நோய் வராமலே தடுத்து விடுவது நலமல்லவா? இந்த துர்ப்பாக்கியர்களான ஆண் விதவைகள், மங்கல காரியங்கள் ஒன்றுக்கும் ஆகாதவர்களாக, யாவராலும் கரிக்கப் படுகிறார்கள். ஏதாவது சுபகாரியமாக ஸ்திரீகள் புறப்படும் பொழுது அவர் எதிர்ப்படுவதை யறிந்து விலகிக் கொள்ளும்படி, அவர்களுக்கு மணி கட்டி வைத்திருக்கிறது.

நான்: ஆனால் இப்படி மனைவிகளை யிழந்த புருஷர் புனர் விவாகம் செய்துகொள்வதேயில்லையா? அவர்கள் வாழ் நாள் முழுவதும் சிற்றின்ப சுகம் இன்னதென்று தெரியாமலே இருக்கிறார்களா?

ஸ்திரீ: எங்கள் புராதன சாஸ்திர விதிப்படி ஆண் விதவைகள் மறு படியும் கல்யாணம் செய்து கொள்ளக்கூடாது. அன்றியும் ஒரு ஆண் விதவை ஒரு மயிரையேனும் க்ஷவரம் செய்து கொண்டால், அல்லது ஆண்டில் இரண்டு தடவைக்கு அதிகம் ஸ்நானம் செய்தால், அல்லது தன் நகங்களை வளராமல் கத்தரித்தால், அல்லது என்றேனும் ஒரு தரத்துக்கு மேல் போசனம் செய்தால், அவனும் அவன் பிதிர்க்களும் சாசுவதமான கொடிய நரகத்தை யடைவார்கள் என்று விதிக்கப்பட்டிருக்கிறது. ஆனால், தங்களுக்குத் தெரியாதா, - ராமா! இந்த அம்மாளுக்குக் களைப்பா யிருக்கும். கொஞ்சம் டீ போட்டுக் கொண்டு வா பார்ப்போம். ''எனக்குக் களைப்பாயில்லை. டீ வேண்டாம்'' என்று நான் சொல்லியும் கேளாமல் அவள் உத்தரவுப்படி உடனே அவள் புருஷன் டீ போட வீட்டுக்குள் போய்விட்டான். பின்பு அந்த ஸ்திரீ கொஞ்சம் அந்தரங்கமாக என்னிடம் பின் வருமாறு பேசலானாள்:-

‘‘எல்லா ஆண் விதவைகளும் வாழ் நாளெல்லாம் கற்புத் தவறாமல் இருக்கமுடியுமா தென்பது தங்களுக்குத் தெரியாதா? அதுவுமன்றி, ஆண் விதவைகளிற் சிலர், அதி சுந்தரமான யௌவன புருஷர்களா யிருப்பதினால், ஸ்திரீகளாகிய நாமே, மோகத்தினால் அவர்களைக் கற்பழித்துக் கெடுத்து விடுகிறோம்; அந்த அவமானமும் பாவமும் அவர்களைச் சேர்ந்தது. அதிக பகிரங்கமாகி ஊர்க்கேலியாகாமல், இலை மறைவு காய் மறைவாக மட்டும் இருந்தால், இந்த மாதிரி விஷயங்களில், கண்டும் காணாமலும், அப்படி இப்படித் தான் இருக்கும். எல்லோருக்கும் தெரிந்த விஷயமே. ஆசாரச் சீர்திருத்தக் கட்சியாகிய நாங்கள், ஆண் விதவைகள் புனர் விவாகம் செய்து கொள்ளலாமென்று புதிதாக ஒரு சட்டம் உண்டாக்கியிருக்கிறோம். ஆனால் ஊர் வாய்க்குப் பயந்து ஓர் ஆண் விதவையுமே இது வரையும் புனர் விவாகம் செய்து கொள்ளவில்லை. ருது சாந்தியாகு முன்னர், குழந்தைப் பருவத்திலேயே மனைவிகளை இழந்து விதவைகளாகி விட்ட ஆண்களாவது மறுபடியும் விவாகம் செய்து கொள்ள வேண்டுமென்பது, எங்கள் கோரிக்கை. அவர்கள் பிள்ளைப் பேறின்றி யிருப்பது, தேசத்துக்கே பெரும் நஷ்டமாகிறது. என்ன செய்யலாம்? வைதீகர்கள் வெகு பிடிவாதமாக, குருட்டுத்தனமாக நடக்கிறார்கள். எல்லாம் கல்வி யறிவு பரவப் பரவ நாளடைவில் தான் சீராக வேண்டும்.

நான்: உங்கள் நாட்டுப் புருஷர்கள் இதற்கெல்லாம் சம்மதிக்கிறார்களா? ஸ்திரீகளுக்குள்ள சுதந்தரங்கள் தங்களுக்கும் வேண்டுமென்று அவர்கள் கலகம் செய்து மீறி நடப்பதில்லையா?

ஸ்திரீ: தாங்கள் இந்த ஊருக்குப் புதிதென்பது நன்கு விளங்குகின்றது. புருஷர்கள் மீறி நடக்கிறதா! அவர்கள் பரிதாபமான நிலைமையைச் சீர்படுத்தி, அவர்கள் படும் அவஸ்தைகளையும் கஷ்ட நிஷ்டூரங்களையும் நீக்க வேண்டுமென்று முயலும் ஆசாரச் சீர்திருத்தக் கட்சியாருக்கு முக்கிய விரோதிகள் அவர்களே! தடையெல்லாம் அவர்களால் தான் உண்டாவது. ஒவ்வொரு ஆண் விதவையும் தன் மனைவி பிரேதத்துடன் உடன் கட்டையேற வேண்டுமென்று, எங்கள் ஸ்திரீ முன்னோர்கள் ஒருவிதி ஏற்படுத்தியிருந்தார்கள். அப்படிச் செய்யக்கூடாதென்று நாங்கள் ஒரு சட்டம் ஏற்படுத்தியிருக்கிறோம். அப்படி யிருந்தும், இன்னும் பல புருஷர்கள், தங்களை ஆண் கொண்ட எஜமானிகள் இறந்தவுடன், தாங்களாகவே தண்ணீரில் விழுந்து மூழ்கியும், அல்லது தீப்பாய்ந்தும், தற்கொலை செய்து கொள்ளுகிறார்கள். அபூர்வமாக, அது, மனைவி மேலுள்ள வாஞ்சையினாலும் விசுவாசத்தினாலும் ஏற்படுகிறது. ஆனால் வெகுவாக, ஆண் விதவையாயிருந்து கஷ்ட ஜீவனம் செய்வதிலும், அவ்வாறு இறப்பதே நலம் என்னும் எண்ணம் தான் முக்கிய காரணம். தலைமுறை தலை முறையாய், எத்தனையோ நூற்றாண்டுகளாகக் கல்விப் பயிற்சியின்றி, வீட்டுக்குள் அடைந்து கிடந்தமையினால் அறியாமையிலும், அஞ்ஞானங்களிலும் ஆழ்ந்து கிடந்தமையினால், புருஷருக்கு ஆண்

தன்மையே குன்றி விட்டது; தங்கள் நன்மைக்குத் தாங்களே தடைகளாகி விட்டார்கள். இப்பொழுது திரும்பவும் அவர்களைப் படிப்பிக்க முயலுகிறோம். ஆனால் வெகு சிரமப்படுகிறது. புருஷரை இவ்வாறு சீர்ப்படுத்த வேண்டும் என்று ஸ்திரீகளுக்குள்ளும் அபிப்பிராய ஒற்றுமை யில்லை. இதோ இருந்தானே, என் ஆத்துக்காரன் ராமன்; இவன் நன்றாய்ப் படித்தவன்தான், ஆனாலும் என்ன? தன் பாலாராகிய புருஷர்களைப் பற்றி அவனுடைய அபிப்பிராயங்களையும் கொள்கைகளையும் தாங்கள் கேட்டால், தங்களுக்கே ஆச்சரியாயிருக்கும்.

இதற்குள் அவள் புருஷன், டீயும் பிஸ்கோத்து பக்ஷணங்களும் கொணர்ந்து, ஒரு தாழ்ந்த மேஜை மேல் எங்கள் முன் வைத்தான். அந்த ஸ்திரீயும் நானும் சாப்பிட்டோம்; அவன் குழந்தையை வைத்துக்கொண்டு அருகே நின்றான். நாங்கள் டீ பானம் பண்ணின பின், அந்த ஸ்திரீ, அவனைப் பார்த்து, ''ராமா! இந்த அம்மாள் நம்மூருக்குப் புதிதாக வந்திருக்கிறார்கள். ஆண் விதவைகள் புனர் விவாகம் செய்து கொள்வதைப் பற்றி உன் அபிப்பிராயத்தை அறிய விரும்புகிறார்கள். கூச்சப்படாதே. சும்மா தாராளமாய் உன் அபிப்பிராயத்தைச் சொல், கேட்ப்போம்'' என்று சொன்னாள்.

அந்த யௌவன புருஷன், சிறிது வெட்கத்தினால் முகங்கோட்டி, நான் அடைந்த பின் முதல் முதல் அப்பொழுது தான் வாயைத் திறந்து, பின் வருமாறு பேசலானான்.

''அது சுத்த அநியாயம்! கற்புள்ள புருஷன் ஒருவன் எவ்வாறு தன் மனைவியை யன்றி மற்றொரு பெண்ணின் மேல் காதலாகக் கூடும்? அவன் மனைவியிறந்து போனால், அது பூர்வ கர்ம பலன்; அவன் விதி; அவ்வளவு தான். மற்றொரு ஜன்மத்திலாவது அவளைத் திரும்பியும் தான் மனைவியாக அடைந்து, சுமங்கலனாக வாழும்படி, தெய்வத்தைப் பிரார்த்தித்து நோன்பு நோற்றுக் கொண்டிருப்பதுதான், அவன் கடமை. விதியை யாரால் வெல்ல முடியும்?

அந்த அதிசயமான யௌவன புருஷனுடன் பேச எனக்கு வெட்கமா யிருந்தது. ஆயினும், வெட்கத்தையடக்கி மனத்தைத் தைரியப் படுத்திக் கொண்டு, ''புருஷரை இழந்த ஸ்திரீகள் மறுபடியும் உங்களுக்குள் விவாகம் செய்து கொள்ள வில்லையா? அவர்களும் விதி யென்று ஏன் சும்மா இருக்கவில்லையா? என்று கேட்டேன். ''அவர்கள் ஸ்திரீகள்; நாங்கள் புருஷர் தானே! அவர்கள் எத்தனை முறை வேண்டுமாயினும் கல்யாணஞ் செய்து கொள்ளலாம். ஆனால் புருஷர்கள் - எந்த வெட்கங்கெட்ட ஆண் விதவை தான் தெய்வத்தையும் எதிர்த்துப் புனர் விவாகம் செய்து கொள்ளும் மகா பாதகத்தைச் செய்யத் துணிவான்? உலகத்திலுள்ள தர்ம சாஸ்திரங்களெல்லாவற்றிலும் எங்களுடையதே அதி சிரேஷ்டமானது. மகா ஞானிகளும் பண்டிதைகளுமான ஸ்திரீ ரத்னங்களால் எழுதப்பட்டது.

இப்பொழுதும் சாஸ்திரஞ்ஞர்களாகிய ஸ்திரீகள் தெரிந்து சொல்கிறபடி, புனர்விவாகமென்பது ஸ்திரீகளுக்கு மட்டும் ஏற்பட்டிருக்கிறதே ஒழிய, புருஷர்களுக்கு ஒரு நாளும் கூடாது'' என்று, மிக்க ஆத்திரத்துடன் அவன் பதில் சொன்னான்.

அந்த ஸ்திரீ - ''கேட்டீர்களா ராமன் சொல்லுவதை? ஆசாரச் சீர்திருத்த சபைக்கும், புருஷரை மேம்படுத்தும் சபைக்கும், இன்னும் அவை போன்ற விசாலமான கொள்கைகளையும் நோக்கங்களையுமுடைய நாலைந்து சபைகளுக்கும் நான் காரியதரிசியாயிருக்கிறேன். என் ஆத்துக்காரனுடைய அபிப்பிராயமோ இப்படி யிருக்கிறது! நான் தான் சொன்னேனே.: புருஷர்களுக்கு முக்கிய விரோதிகள் புருஷர்கள் தான். ராமா! நூதனமாக வந்தவர்கள் முன்பு, நீ இவ்விதமாக என்னை அவமானப் படுத்தினால், உன் அபிப்பிராயங்களை நீ சீக்கிரம் திருத்திக் கொள்ளாவிட்டால், நான் உன்னை விலக்கி வைத்துவிட்டு, வேறு புத்திசாலியான ஆத்துக்காரன் ஒருவனை நான் ஆண்கொண்டுவிடுவேன் பார்த்துக் கொள்'.

இதைச் சொல்லி, அந்த ஸ்திரீ, பக்ஷமாய்த் தன் புருஷனை நோக்கிப் புன்னகை செய்தாள். அவன் நாணத்தால் தலை குனிந்து புன்னகை செய்து கொண்டு, குழந்தையை அவள் மடிமேல் வைத்தான். அந்த ஸ்திரீ. '' ஓகோ! இந்தக் குழந்தைக்காக உன்னைத் தள்ளிவிடமாட்டேனென்று நினைக் கிறாயோ நீ! அதெல்லாம் பலிக்காது. என்ன, ஆண் குழந்தை தானே அது? பெண்ணா பாழாப் போகிறது. உன்னை வெளியே துரத்தும் பொழுது அதையும் உன்னுடன் துரத்தி விடுவேன்'' என்று சிரித்துப் பரிகாசமாகச் சொல்லி, அந்தக் குழந்தையை முத்தமிட்டுக் கொண்டாள். அவள் புருஷனுக்கு அவள் பேச்சாலுண்டான வெட்கத்துக்கும் சந்தோஷத்துக்கும் அளவு சங்கை யில்லை.

அன்று மாலை, புருஷரை மேம்படுத்தும் சபை கூடுமென்பது ஞாபகத்துக்கு வரவே, அந்த ஸ்திரீ உடனே புறப்பட்டாள். அவள் வேண்டிக் கொண்டதினால், நானும் அவளுடன் போனேன். அவள் ஆத்துக்காரன் குழந்தையையும் வீட்டையும் பார்த்துக் கொண்டு, வீட்டுள் இருந்தான். அவள் மோட்டார் காரில் நானும் அவளுமாக, அந்த ஊர் சபா மண்டபத்துக்குப் போனோம். அங்கு நடந்த சபையின் விபரத்தையும், என் குறைக் கனவையும் பின்னால் வெளியிடுகிறேன்.
